

Tekster: Præd 3,1-11, Rom 8,1-4, Matt 10,24-31

Salmer: Lihme 9.00 751 Gud ske tak og lov, Dåb: 448
Fyldt af glæde, 52 Du herre Krist, 41 Lille Guds barn,
807 Den lange lyse sommerdag

Lem 10.30 751 Gud ske tak og lov, 20 Jeg ser dit
kunstværk, 52 Du herre Krist, 41 Lille Guds barn, 438
Hellig, 477 Som korn, 807 Den lange lyse sommerdag

Det stykke af Matthæusevangeliet, vi lige har hørt, er taget fra en lang tale, Jesus ifølge Matthæus holder, da han sender sine disciple ud for at de skal prædike på egen hånd. Det budskab de skal forkynde, hvor de kommer frem, er ganske kort og enkelt: de skal fortælle, at himmeriget er nær! I den sammenhæng er det så, at Jesus siger til dem, at de ikke skal regne med, at det bliver en nem opgave. De kan jo bare se på hvordan det går ham selv: hans modstandere

skælder ham ud for at være djævelens håndlanger, fordi han siger noget andet om Gud, end folk er vant til at høre, og på samme måde vil også disciplene blive beskyldt for alt muligt ondt. Alligevel skal de ikke være bange og miste modet, for alt skal nok komme for en dag. Det budskab han sender dem ud med, skal de forkynde vidt og bredt og højt og lydt. Og de skal ikke være bange selv ikke for dem, der vil slå dem ihjel, for sjælen, det liv Gud selv har pustet i dem, kan ingen undtagen Gud selv ødelægge. Gud er hos alle sine skabninger både når de lever og når de dør. Så er han ikke mindst hos disciplene som sendes ud for at fortælle om hans rige der kommer.

Hovedindholdet i det vi har hørt er opfordringen til ikke at være bange. Og begrundelsen for ikke at være bange er, at Guds rige er på vej, og at Gud også mens det er på vej er hos os og har vore liv i sin hånd.

For en snes år siden hørte jeg et meget stærkt udtryk for netop dette, at evangeliet om himmeriget er grund til ikke at frygte. Der var en gammel mand, der havde været i kirke juleaften. Jeg besøgte ham en gang i januar, og på et tidspunkt, mens vi snakkede

sammen, sagde han. Der var noget i gudstjenesten juleaften, som han havde gået og tænkt på lige siden: "Du sagde "Frygt ikke!"". Han kunne ikke huske, hvad jeg ellers havde sagt, men dette "frygt ikke" havde brændt sig ind i ham, og han fortalte, hvordan det stadig gjorde ham glad at tænke på det, for han var gammel og syg og alene og syntes faktisk selv, at der var så meget at frygte, men så var det godt at høre præsten sige, at man ikke skulle frygte.

Nu må jeg skynde mig at sige, at det der med "frygt ikke" slet ikke var noget, jeg havde fundet på. Det står i juleevangeliet, der hvor englen kommer til hyrderne på marken. Der står der at da englen kom skinnede Herrens herlighed om dem og de blev grebet af stor frygt. Da sagde englen til dem: "Frygt ikke! Se, jeg kommer for at forkynde jer en stor glæde.

Det fantastiske, synes jeg, er at englens ord, rækker 2000 år og 4000 km ud gennem tiden og rummet og griber en gammel syg mand i Salling en gang i 1990'erne så meget om hjertet, at han kunne blive

ved at glæde sig over dem en hel måned efter at han havde hørt dem!

Frygt ikke! Guds rige er på vej! Det er det glædelige budskab, kristendommen samler sig om.

Der er ellers masser af grund til at frygte. Verden er urolig. Klimaet er ustabil. Menneskelivet er så kort og der er så mange farer og sygdomme, der truer en, mens man lever. Men vi er sat her af Gud! Det er Gud, der har åndet liv i os, og selv om man kan ramme os med alt muligt ondt, ja selv om man kan slå vore kroppe ihjel, og selvom vore kroppe ovenikøbet dør af sig selv på et tidspunkt også selvom ingen slår dem ihjel, så er der igen anden end Gud selv, der kan ødelægge det liv, Gud giver os! Og Gud vil netop ikke at vort liv skal ødelægges. Han kender os og ved hvem vi er helt ind i vore inderste hemmeligheder, og han har gjort plads til os i sit evige rige. Det rige, der er på vej. Det var det budskab, Jesus selv prædikede, og som han sendte sine disciple ud med. Og det budskab identificerede Jesus sig med i så høj grad, at han uden at vige fra det gik i døden for det, da det ikke kunne være

anderledes. Og netop derved gjorde han også budskabets sandhed tydelig for os. For efter at han var død, opstod han fra de døde og levede igen for aldrig mere at dø. Dermed gjorde Jesus sig selv til et tegn for os alle sammen, et tegn på, hvad det er Gud har for med os og hvad han vil med det liv, han har åndet i os.

Hvorfor der er så meget ondt, der truer os og prøver at ødelægge og forpuste vore liv, er der ingen der kan forklare. Men at der hele tiden sker onde ting, det er det på den anden side heller ikke muligt at lukke øjnene for. Vi oplever det igen og igen. Det nye Testamente taler om onde magter i himmelrummet og om djævelen, men selv det forklarer jo ikke hvorfor det onde er her, det sætter sådan set bare nye navne på det onde, som vi jo alle kender så godt fra den verden, vi lever i. Og også fra os selv. For alle kommer vi en gang imellem også selv til at gøre onde ting, der volder andre skade eller gør dem kede af det.

I fortællingerne om Jesus, hører vi, hvordan Gud tager kampen op mod det onde. Han gør det for det

første ved at afvise det onde. Jesus lader ikke det onde få magt over sig. Det er det ene. For det andet afbøder han virkninger af de onde kræfter ved at hjælpe og trøste og helbrede, dem der har lidt skade, er blevet syge eller på andre måder er ramt af det der ødelægger livet. For det tredje siger han til mennesker, som det onde allerede har sat sig i, så de har gjort onde ting mod andre, at den skade, de har gjort, er tilgivet dem. Dvs selvom man er grebet af de onde kræfter, hvad disse kræfter så end er, så er man ikke fanget for altid. Man kan blive fri af det onde igen, fordi Gud tilgiver én.

Det er jo også derfor budskabet om Guds rige er et glædeligt budskab også for os, som har gjort en masse, vi ikke skulle have gjort. Egentlig kunne man jo godt forestille sig, at vi ville blive bange for at høre om himmeriget, der er kommet nær. For betyder det, at tiden nu er kommet hvor Gud vil straffe alt det onde, vi har gjort?

Nej, ikke når vi lytter til Jesus og til fortællingerne om ham. For hvor der fortælles om Jesus, fortælles der også hele tiden om, at han tilgiver mennesker det

onde, de har gjort. Selv da han hænger på korset, beder han Gud tilgive dem, der har korsfæstet ham, fordi de ikke ved, hvad de gør.

Himmeriget er på vej. Og himmeriget er der hvor Gud har genoprettet alt det, som onde kræfter har ødelagt, og hvor Gud har tilgivet alle, som har ladet de onde kræfter få tag i sig. Himmeriget er, hvor Gud har overvundet døden så grundigt, at døden slet ikke findes mere. For det eneste der egentlig er at sige om døden er, at den er ødelæggelse af det, Gud har skabt.

Himmeriget er hvor der intet ondt er og hvor der ingen død er. Det er det rige der er på vej til os.

Derfor skal vi ikke frygte. Men fortælle om himmeriget, der er på vej, så godt og så højt og så tit, vi kan.

Amen.